

nens Værdighed, da der i saa Henseende hersker en fuldkommen Reciprocitet imellem vor Souverain og de andre Souverainer, der ere Medlemmer af det tydske Forbund.

J. G. Larsen: Kan jeg erholde Ordet, for at gjøre en kort Bemærkning?

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

J. G. Larsen: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at den høitagne Krigsminister forekommer mig at forvekle, hvad en saadan blandet Stat, som den danske, er berettiget til at gjøre ligeoverfor det tydske Forbund, — det er vist nok, at man kan stille Tropper til Forbundscontingent, som ikke høre til de tydske Lande, — med hvad man her bør og kan gjøre ligeoverfor det Mandskab, der staaer under vor Grundlovs Beskyttelse og er udfrevet efter de her gjældende Love.

Ne: Skjøndt der ogsaa for mig er adskilligt Paafaldende og Uheldigt i den høitærede Krigsministers Udtalelse, saa forandrer det dog ingenlunde min Anskuelse om, at man, som den høitærede Indenrigsminister bemærkede, staaer ind paa en feil Vej, ved at ville drage Afgjørelsen af et vigtigt Spørgsmaal ind under denne Sag, navnlig paa den Maade, som foreslaaet er, og at man derved let udsætter sig for at fremkalde Følger, som kunde blive heelt forskjelligt fra dem, man nærmest har stillet sig for. Naar jeg derfor nu, skjøndt saa seent og imod mit egentlige Dnske, tager Ordet i denne Sag, saa er det nærmest foranlediget ved det Raad, der er givet af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Ake Balgfreds (Monrad), et Raad, som under nærværende Omstændigheder forekommer mig noget misligt at følge. Han har selv udhævet det Betænkkelige ved, i Udfkrivningsloven at optage Udvalgets Forslag, ligesom han ogsaa søgte nærmere at godtgjøre Nødvendigheden af at faae det forandret, som efter hans Mening kunde skee ved 3die Behandling; det kan vel ogsaa skee, men herfor er der dog ingen Sikkerhed tilstede, ingen Forvisning om, at, naar et saadant Endringsforslag bliver stillet, det

saa ogsaa vil blive vedtaget. Jeg troer derfor, at det er af det Slags Raad, som man skal være meget betænkkelig med at fremsætte, og som vi Andre endnu mere skulle betænke os paa at følge; og, naar vi ikke ville følge dette Raad, eller naar jeg idetmindste ikke vil stemme for det her af Udvalget gjorte Forslag, saa er det uden alt Hensyn til det Realitets-Spørgsmaal, man har dræget ind derunder, saa er det, fordi jeg i Forslaget seer udtalt et bestemt Mistillidsvotum mod Regjeringen, ikke blot mod en enkelt Minister, mod Krigsministeren, men mod hele Regjeringen; thi det er og bliver et Mistillidsvotum, at lægge den Forudsætning, som Regjeringen selv kalder en Fornærmelse, ind i den Skikkelse, man vil give Lovene, efterat 3 af Regjeringens Medlemmer gjentagende have erklæret, — saaledes som navnlig den høitagne Justitsminister udtrykkeligt gjorde det igaar — erklæret det for „uforklarligt“, hvorledes man har kunnet skabe sig den Forudsætning, der har givet Anledning til at fremkomme med dette Forslag. Jeg for min Deel finder derfor ingen Anledning til at slutte mig til et saadant Mistillidsvotum, og allermindst under de nærværende Tidsomstændigheder; jeg vil ikke gjøre mig meddeeltig i Ansvarer for de Følger, som deraf kunne blive Conseqventis; og endelig finder jeg heller ikke, at det er en ganske passende Maade, man har valgt til at udtale et saadant Mistillidsvotum mod Regjeringen. Har man en bestemt Mistillid, som jeg seer aabenbart udtrykt i Forslaget, til Regjeringen, saa skal man rykke den lige paa Rivet, saa skal man ikke gaae ad Omveie, der endog næsten ligne et Baghold. Jeg anseer det ikke for en Maade, der er passende for Thinget, eller for en Maade, der i det Hele taget lader sig forsvare.

Rettelser.

Nr. 60, Sp. 891, sidste Linie: „marschere mod det tydske Forbund“ læs: „marschere med det tydske Forbund.“